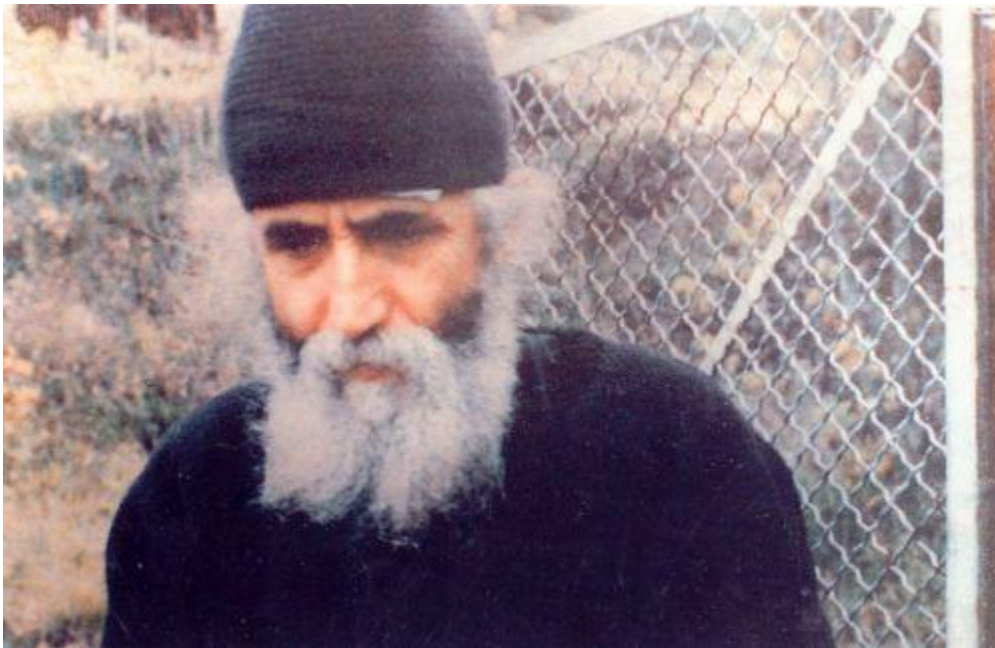
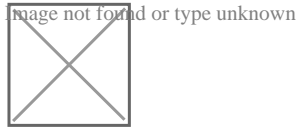

Άγιος Παΐσιος ο Αγιορείτης (25 Ιουλίου 1924 - 12 Ιουλίου 1994)

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Άγ. Παΐσιος Αγιορείτης](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Συναξαριακές Μορφές](#)

Ο Άγιος Παΐσιος υπήρξε μια από τις πιο φωτισμένες αγίες μορφές της Εκκλησίας μας, των τελευταίων δεκαετιών. Γεννήθηκε στα Φάρασα της Καππαδοκίας, που βρίσκεται στη Μικρά Ασία, στις 25 Ιουλίου του 1924 και προτού γίνει μοναχός ονομαζόταν Αρσένιος. Οι γονείς του, Πρόδρομος και Ευλαμπία Ενζεπίδη, ήταν πολύ ευσεβείς, ενώ ο Αρσένιος είχε άλλα 9 αδέρφια. Ο Αρσένιος από τη βρεφική κιόλας ηλικία, δέχτηκε την ευλογία από το Θεό να βαπτισθεί από έναν Άγιο που ζούσε στην περιοχή του, τον Άγιο Αρσένιο τον Καππαδόκη.

Ο Άγιος Αρσένιος προβλέποντας τον μελλοντικό αγιασμένο βίο του παιδιού, ζήτησε από την νονά του να το βαπτίσει Αρσένιο λέγοντας χαρακτηριστικά ότι ήθελε να αφήσει και αυτός καλόγερο στο πόδι του, δηλαδή που να έχει το όνομά του. Έναν μήνα σχεδόν μετά τη βάπτιση του Αρσενίου η οικογένεια του ακολούθησε το δρόμο της προσφυγιάς για την Ελλάδα, όπου και τελικά εγκαταστάθηκε στη Κόνιτσα. Ο μικρός Αρσένιος ζούσε έχοντας μεγάλη αγάπη στο Χριστό και την Παναγία μας και είχε πολύ μεγάλο πόθο να γίνει μοναχός. Πολύ του

άρεσε να πηγαίνει στο δάσος όπου, κρατώντας έναν ξύλινο σταυρό, που είχε φτιάξει μόνος του, προσευχόταν. Σε ηλικία 21 ετών κατατάσσεται στο στρατό, όπου διακρίνεται για το ήθος και τη γενναιότητα του. Πάντα ζητούσε να πηγαίνει στην πρώτη γραμμή και στις πιο επικίνδυνες θέσεις, προτιμώντας έτσι να βρίσκεται εκείνος σε κίνδυνο και όχι κάποιος άλλος. Πάρα πολλές φορές κινδύνευσε να σκοτωθεί ο ίδιος, να γλυτώσει κάποιος άλλος συστρατιώτης του. Αφού τελείωσε το στρατό πήγε στο Αγιο Όρος γιατί είχε αποφασίσει να μονάσει εκεί.

Το 1954 γίνεται μοναχός με το όνομα Αβέρκιος και έπειτα Παΐσιος, όπου και μόνασε στην Ιερά Μονή Εσφιγμένου και κατόπιν στην Ιερά Μονή Φιλοθέου. Ως μοναχός είχε υποδειγματική υπακοή ενώ προσπαθούσε να βοηθήσει τους αδελφούς του μοναχούς όποτε και όπως μπορούσε. Από το έτος 1958 έως το 1964 ο Παΐσιος βρίσκεται εκτός του Αγίου Όρους, στην περιοχή της Κόνιτσας αρχικά για να στηρίξει χιλιάδες ψυχές, και να τις βοηθήσει να ξεφύγουν από την πλάνη των αιρετικών, ενώ αργότερα πηγαίνει στο ερημικό και δύσβατο Σινά στο κελί των Αγίων Γαλακτίωνος και Επιστήμης. Το 1964 επιστρέφει στο Αγιο Όρος. Εκεί μόνασε δίπλα σε χαρισματούχους γέροντες όπως ο παπά-Τύχωνας ο οποίος πολλές φορές έβλεπε την ώρα της Θείας Λειτουργίας, όπως ο ίδιος ομολογούσε, τα Χερουβείμ και τα Σεραφείμ να δοξολογούν το Θεό. Ο γέροντας πια Παΐσιος το 1979 μόνασε σε ένα κελάκι μόνος του στην περιοχή «Παναγούδα». Σιγά σιγά αρχίζει να γίνεται γνωστή η αγία μορφή του σε όλο και περισσότερους προσκυνητές. Όλη την ημέρα, από την ανατολή μέχρι την δύση, συμβουλεύει, παρηγορεί, διώχνει κάθε στενοχώρια, γεμίζει τις ψυχές με πίστη, ελπίδα και αγάπη για τον Θεό, ενώ τις νύχτες διαβάζει επιστολές που κατά δεκάδες του έστελναν καθημερινά και προσεύχεται στον Θεό επί ώρες για τους ανθρώπους που του ζητούν βοήθεια.

Σε όλη αυτήν την καθημερινή κούραση του γέροντος Παΐσιου έρχονται να προστεθούν και τα προβλήματα υγείας που τον ταλαιπωρούσαν από το 1966. Τα τελευταία χρόνια της ζωής του οι πόνοι από τις διάφορες αρρώστιες και κυρίως από τον καρκίνο που του είχε διαγνωσθεί λίγα χρόνια πριν, γίνονταν όλο και περισσότεροι. Παρ' όλ' αυτά όμως αυτός ήταν ήρεμος και υπέμενε χωρίς να διαμαρτύρεται καθόλου. Αντιθέτως συνέχιζε να προσεύχεται για όλους. Οι τελευταίες του ημέρες ήταν οδυνηρές, γεμάτες αφόρητους πόνους, που ξεπερνούσε χάρη στην βαθιά πίστη και αγάπη του στο Θεό.

Στις 12 Ιουλίου 1994 ο Άγιος Παΐσιος παρέδωσε την όσια ψυχή του ήρεμα και ταπεινά στον Κύριο, τον Οποίο τόσο αγάπησε και υπηρέτησε από τη νεαρή του ηλικία.

Πηγές: gerontas.gr